

Τί στενοχώρια! δὲν ἔχουν τίποτε νὰ ποῦν.

Πόσα ἔλεγαν ἄλλοτε σκυμμένοι σ' αὐτὸ τὸ παχὺ θύρο.

Πρὶν νὰ ξημερώσῃ ἡ μαύρη μέρα, κατὰ τὴν ὑποίαν ὁ κ. Μάρκος ἔφυγε διὰ τὴν Εὐρώπην, μὲ τὴν διδασκάλισσαν τῆς κόρης του.

Δώδεκα ἔτη ἔλειπε· δώδεκα ἔτη ἡ κ. Πουλχερία ἔζησε ζωντάνευον στὸ παραθαλάσσιο αὐτὸ σπητι, δώδεκα ἔτη ἔλαλε κρυφά, διὰ νὰ μὴν τὴν βλέπῃ ἡ κόρη της ἡ ἀσθενική.

— Καὶ ἡ κόρη μας; ἐψιθύρισε μὲ στενεχωρίαν ὁ παχὺς ἄνθρωπος.

— Ἡ κόρη μας;

Τώρα δάκρυα χονδρὰ σὰν βροχὴ ἄφθονα, ἔβρεζαν τὸ πρόσωπον τῆς κ. Πουλχερίας.

— Ἡ κόρη μας, δὲν εἶναι καλὰ.

Σικώθηκε καὶ τοῦ ἔνευσε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ

Ἕνα δωμάτιον εὐρύχωρον, μὲ τοίχους παχείς σὰν τοίχους φυλακῆς, μὲ δικτυωτὰ πυκνὰ ἦτο ἐξηπλωμένη ἡ κόρη του, ἡ κόρη των.

— Ἀγλαΐα;

Ἄνοιξε τὰ βαρεῖα βλέφαρα τῆς ἡ ἄρρωστη μὲ κόπον. Ἀλλὰ τὰ ξηναέκλεισε, διότι τὴν ἐστενοχώρησε τὸ πῶς τὸ ἄπλετον.

Χλωμὴ σὰν ἀγριοκέρι καὶ μὲ πρόσωπο λυωμένο ἐχαμογέλασε καὶ φάνηκαν τὰ δόντια τῆς μαύρα καὶ τριμμένα.

— Ὁ πατέρας σου, παιδί μου.

Τὸ μεϊδιαμα ἔφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς.

Ὁ κ. Μάρκος ἐπλησίασε καὶ τὴν ἐγλυκοφιλοῦσε.

— Μὲ γνωρίζεις, Ἀγλαΐα μου;

— Ναί· ἡ μητέρα ὅταν παρακαλοῦσε στὴν ἄρρωστηα τῆς, πάντα ἀνέφερε τὸν ὄνομά σου.

Γέλασε ἕνα γέλοιο περιπαικτικὸ, ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς καὶ γύρισε ἀπὸ τᾶλλο τὸ πλευρὸν.

Ἡ κ. Πουλχερία τὸν ἔσυρεν ἐκτὸς τοῦ δωματίου.

— Μάρκο, μὴν νομίσης ὅτι ἔμαθα τὴν κόρην σου νὰ σὲ καταρῶται καὶ νὰ σὲ μισῇ. Μὰ ἔγεινε νευρική. Καὶ ἐνῶ ὅταν ἤμην καλὰ, σ' ἐξωγράφιζα μὲ τὰ καλλίτερα χρώματα, ἀμα μοῦ ἤρχετο ἡ κρίσις, φαίνεται ὅτι ἔλεγα μερικὰ πικρὰ πράγματα εἰς τὰ ὅποια ἡ κόρη μας ἐπρόσεξε περισσότερον ἀπὸ τὰ λόγια τὰ δικὰ μου. Μ' ἔννοεις!

— Ναί.

Τὸ βολόγι τῆς μεγάλῃς σχολῆς, ἐκτύπησε πέντε ὥρας, ὁ κ. Μάρκος ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ. Ἦτο ἡ ὥρα ποῦ ἔβγαζε τὴν κυρία του—διότι τώρα εἶχε ἄλλην σύζυγον καὶ ἄλλα παιδικὰ—στὸν περίπατο.

— Αἱ, μὲ συγχωρεῖς Πουλχερία!

— Σὲ συγχωρῶ.

Ἐφυγε κατευχαριστημένος, διότι φέρθηκε σὰν ἄνθρωπος μὲ πολὺ καρδιὰ, ἀφοῦ πῆγε σ' αὐτὸ τὸ σπητι, ποῦ δὲν ἔπρεπε νὰ μεταπατήσῃ, διὰ νὰ ἰδῇ τὴν ἄρρωστη κόρη του.

Ἐνῶ ἔφευγε, ἀνέπνευσε ἐλεύθερα καὶ εἶπε:

— Μὰ πταίει ἡ Πουλχερία. Τὸ παιδί αὐτὸ εἶχε ἀνάγκην καθαρὸν ἀέρος, περιπάτου, κ' ἐκεῖνη ἔζησε δώδεκα τώρα χρόνια κλειμμένη σὰν σπητόγατα. Τέτοια ἦταν πάντα. Δὲν ἀγαποῦσε τὸν περίπατο. Ἀλλοίμονον, οὔτε ἡ μητρικὴ στοργή, δὲν μπόρεσε νὰ ξεριζώσῃ τὰ κακὰ τῆς φυσικά.

Σκούπισε τὸν ἰδρῶ του καὶ πῆδῆξε γρήγορα μέσα στὸ καίκι, ποῦ τὸν ἐπερίμενε ἔξω ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ κήπου.

Γλύστρησε τὸ καίκι, ἐχοροπήδησε λιγάκι ἐνῶ περνοῦσε τὰ μεγάλα κύματα ποῦ ἐσίκωσε τὸ βαποράκι τῆς γραμμῆς ποῦ πέρασε πρὸ ὀλίγου καὶ ἄρχιζε νὰ καπνίζῃ τὸ τσιγὰρο του. Ἡ συγγνώμη, τὴν ὑποίαν τοῦ ἔδωκαν πολὺ τὸν ἐχαροποίησε.

Σὲ δρὸ διαφορετικὰ παρὰ θύρα, ἦταν δρὸ γυναῖκες καὶ τὸν ἔβλεπαν μὲ ματιὰς διαφορετικαῖς.

Ἡ κόρη του, ἔβηκε, ἔβηκε, ἔβηκε καὶ γελοῦσε ἐνῶ ἔβλεπε τὸν πατέρα τῆς ξαπλωμένο καὶ τὸ ἐξηπλωμένο πνεῦμά τῆς, τίποτε δὲν συλλογίζονταν.

Ἡ κ. Πουλχερία, τὸν ἔβλεπε καὶ ἔλεγε.

— Πῶς ἡ συγγνώμη, τὴν ὑποίαν δίδει κανεὶς, εἶνε πολὺ γελοῖο πρᾶγμα.

Πῶς τὸν συγχώρησα, ἤλθε πίσω ἡ ἀδικοζοδευμένη νεότης μου, ἡ Ἀγλαΐα μου ἔγεινε πάλιν ὑγιὴς καὶ ροδοκόκκινη;

Ἡ κ. Πουλχερία, ἡ ὁποία συχνὰ δὲν γελᾷ, ἐγέλασε τώρα καὶ ἐκεῖνη, ὅταν εἶδε μέσα στὸ καίκι τόσῳ χαρούμενον τὸν κ. Μάρκο, διὰ τὴν συγγνώμην, τὴν ὑποίαν ἔλαβε. Τὸ γέλοιο τῆς μητρὸς καὶ τὸ γέλοιο τῆς κόρης, ἀπετέλεσαν μιὰ παράξενη συμφωνία σπαρκατικὴ μέσα στὸ σκοτεινὸ καὶ ἥρεμο ἥρεμο καὶ μεγάλῳ Φαναριώτικῳ σπητι. Ὁ γείτονας ὁ δεσπότης, ὁ ὁποῖος ἐπότηζε μόνος του τὰ λουλούδια του πετάχθηκε τρομαγμένος καὶ σταυροκοπήθηκε, διότι ποτὲ μὴ ποτὲ δὲν ἄκουτε δώδεκα τώρα χρόνια γέλοιο στὸ σπητι τῆς ζωντάνευσης.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἀνέβαινε φορτωμένος τὸν φοθερὸν ἐκείνον ἀνήφορον, κατακόπος ἀπὸ τὸ βᾶρος τὸ ὅποιον ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἀσθμαίνων, κατακόκκινος, δερόμενος ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας μεσημβρινοῦ θερινοῦ ἡλίου, καὶ ὁ ἰδρῶς κρουνηδὸν ἐπότηζε τὴν γῆν, ἀναβλύζων ἀπὸ τοὺς πόρους τοῦ προσώπου του, εἶχε σκληρωμένας καὶ τὰς δύο χεῖράς του, ὅπως στηρίζῃ τὸ βαρὺ φορτίον του καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπομαχθῇ.

Τὸ φορτίον, ἦτο λευκὸν νεκροκράββατον, τὸ ὅποιον θὰ περιέκλειε διὰ παντός, τίς οἶδε ποῖαν νέαν ὑπαρξίν καὶ τὸ ὅποιον ἐβάρυνε τώρα τὸ σῶμα καὶ τὸν νοῦν του. Ναί, ὅλη ἡ σκέψις του ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τῶν ὤμων του ἀντικειμένου ἦτο ἐστραμμένη, ἅχ τί κατήντησε, προτιμότερο χίλιες φορές σκουπίδια κα-

νείς νὰ σηκώνη—κατηραμένη ἀνάγκη!! ἔπρεπε ἔνδον δὲν ἐδέχετο θὰ ἔμεναν εἰς τὸ σπῆτι νηστικοί. Καὶ ἡ μικρά του ἡ Φωφώ, ἃ τί ἔξυπνη ποῦ εἶναι! ὅταν θὰ μεγαλώσῃ θὰ τὸν ἀποζημιώσῃ ἐκεῖνη, διὰ τὰ ὅσα τώρα ὑποφέρει. Μὰ καὶ τώρα δὲν τὸν ἀποζημιώνει ὅταν τὸ βράδυ κατὰκρηκτὸς ἐπιστρέφει! "Αχ, κουράσθηκε!! νὰ, τώρα θὰ ἀκουμβήσῃ εἰς ἐκεῖνον τὸν κορμὸν τοῦ κορμμένου δένδρου, διὰ νὰ ἀναπυθῇ—τὸν ἔθεσεν ἐκεῖ ἐπίτηδες ἡ συντεχνία των, διὰ νὰ ἀκουμβοῦν τὰ βάρη των, ὅταν εἶναι φορτωμένοι—" Ἀ τί κρῦο πράγμα!! σκέπτεται ὁ κύρ Δημος, νὰ σηκώνη κανεὶς νεκροκράθβατον! Θεέ μου, μὲ παγώνει ἡ ἰδέα, πῶς θὰ τῇ φάγῃ τόση νιώτη τριανταφυλλένια αὐτὸ τὸ ξυλίνιο τὸ κιβώτιο, ἃ τὴν καυμένη τῇ νέα—καὶ ὡς διὰ νὰ διακόψῃ τὴν πορείαν τῆς ὀχληρᾶς αὐτῆς σκέψεως ὁ κύρ Δημος συνέπτυξε τὸ σχοινίον διὰ τῆς χειρὸς του, ἠνωρθώθη καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῇ βεβιασμένως.

Τόση ἦτο ἡ ταρχή του, ποῦ δὲν ἐπρόσεξε, πῶς τὸν φωνάζουν μὲ τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο ὄνομα, τὸ ὅποιον παρὰ

κάθε ἄλλο ἡγάπα πατεράκι πατεράκι.—Ἦτο ἡ Φωφώ. —Πῶς ἐδῶ παιδί μου, πῶς βρέθηκες ἐδῶ; πῶς σὲ ἄφησαν καὶ βγήκες μὲ αὐτὴν τὴν ζέστη;

—Πατέρα τί εἶναι αὐτὸ ποῦ σηκώνεις, γιατί πατέρα εἶσαι ἔτσι ἄγριος, πῆς μου πατέρα, τί εἶναι αὐτό; σὲ φοβοῦμαι, εἶναι ἐκεῖνο ποῦ βάζουν τοὺς πεθαμένους ἄρησέ το πατέρα νὰ φύγουμε, γιατί φοβοῦμαι.

Καὶ τὸ παιδίον παράφορον προσεπάθη νὰ κρυβῇ ὑπὸ τὰ ράκη τοῦ ἀμυχανῶντος πατρὸς. Ναι, ἦτο, πολὺ ἄγριος μὲ ἐκεῖνο τὸ νεκροκράθβατον· ἐνέπνευσε τὸν φόβον εἰς τὸ παιδίον του, τὸ ὅποιον ἐκνευρισμένον ἔλειτο ἐκεῖ πλησίον του· εὔρε λόγους νὰ τὸ καθησυχάσῃ· ἀπέσυρε τὴν μίαν χεῖρά του ἡρέμα προσπαθὼν μὲ κόπον νὰ κρατήσῃ τὴν ἰσορροπίαν τοῦ φορτίου διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, καὶ ἐκράτησε τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον ἔτρεμεν ἀκόμη, διὰ τῆς ἄλλης. Ἀνέβκινε ὁ πτωχὸς ἄνθρωπος, κατὰκοπος, ἰδρώλουστος, φέρων ἀπὸ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν ζωὴν καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλης τὸν θάνατον.

ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΣ

ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΙ ΚΑΙ ΤΕΡΡΑΚΟΤΤΕΣ

ΚΟΣΜΟΛΛΑΣΙΑ

Σὰν μιὰ σταλαματιὰ νερὸ τὸ ὀλόγιμο φεγγάρι κρέμεται μέσ στὸν οὐρανό. Στὰ κάτασπρα ντυμένη, φτερὰ κρατόντας παγονιοῦ, πάντοιγκλεῖ, προσμένει ἀπ' τίς μεγάλες τίς κορφές τάγεραι νὰ φρεσκάσῃ...

Καὶ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς τᾶστρα γυροῦν, σὴν σμάρι ξανθὰ μελίσσια, ὅπως γυροῦν καὶ οἱ νοῦς τῆς, ὅπου βγαίνει καὶ σὴν στρατὸς ἀτέλειωτος καὶ ὅλος μαζὶ πηγαίνει στὸν καρδιοκλέφτη ὁμορφονιό, τὸν ἀπολησιμονιάρη...

Καὶ γὰρ τῆς εἶπα: «Κοίταξε νὰ μὴ μου ἀναστενάξῃς, γιατί ἂν ξεσλάσῃ ὁ πόνος σου—ὁ πόνος ποῦ γνωρίζω,—καὶ τὴν γαλήνη τοῦρανοῦ φοβοῦμαι μὴν ταράξῃς.

Φοβοῦμαι τὸ φεγγάρι μας, ποῦ στοῦρανοῦ τὴ μέση στέκει, εἶχνὸ ἡλιοστάλαγμα νὰ κρουφολαχταρίζω μὴν ταραχτῇ καὶ λυγιστῇ καὶ σκόρπιο ἐμπρός μου πέσῃ!...»

ΓΥΓΙΑΡΗΣ.

